

Chvění lana

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 145, 14-16)

14 *Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje.*
15 *Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm,*
16 *otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.*

Píseň: EZ 246 - Pane, dnešek je den chvály

Modlitba

Bože, náš Otče, prosíme živ nás i dnes svým slovem, abychom očištěným duchovním zrakem, byli schopni poznávat tvou pravdu a slávu. Pane Bože, děkujeme, že i tuto neděli můžeme znovu nezaslouženě očekávat na tvé promluvení. Dobrý Bože, chválíme tě a radujeme se, že jsme se mohli probudit do nového dne a přijít do shromáždění. Děkujeme ti za to, že svět není takto temný. Z tvé milosti je v něm světlo. Díky jeho jasu se v životě neztrácíme. Dovoluje nám spatřovat, co by nám jinak zůstávalo skryto a my bychom nepoznali plnou pravdu. Ne jenom dnes, ale každý den se chceme radovat z Tvé přítomnosti a z tvého evangelia. Dej nám prosím sílu i odvahu ho zprostředkovat všem kolem sebe. Prosíme tě o to skrze tvého syna Ježíše Krista, našeho Pána a bratra, který s tebou žije nyní a na věky. Amen

I. Čtení (Mk 9,14-29)

14 *Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli.*
15 *A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho.*
16 *Ježíš se jich otázel: „Oč se s nimi přete?“*
17 *Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit.*
18 *Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“*
19 *Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!“*
20 *I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst.*
21 *Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství.*
22 *A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“*
23 *Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“*
24 *Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“*
25 *Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“*
26 *Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel.*
27 *Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal.*
28 *Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“*
29 *Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.*
“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 15 - Slovo se stalo Beránkem Božím)

- obrázek beránka, kůže ovce, zvoneček – hádejte? Proč máme obrázek beránka?

Znamená to, že jsme pastýři? Ne. Beránek je obrazem Ježíše Krista. Beránek nikoho nepřemůže. Naopak, kdekdo jej může zbit. Nebo zabít. Což je smutné a což se stalo i Ježíšovi samotnému. Kdyby Ježíš nebyl tolik pomáhal druhým lidem, nevádl by mocným a nestal by se obětí jejich hněvu a nenávisti. Ale on to pro nás i za tu cenu udělal. Proto na něj lidé vděčně vzpomínají. Vzpomínali na něj naši předkové, kteří jej tady v kostele / ve zpěvníku nechali zobrazit. Právě o Ježíšovi jako o Beránku Božím si budeme dnes povídat.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 395 - Nám pomoz, Pane milý, tvé slovo správně znát

Kázání (Mk 9, 23-24)

23 Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“

24 Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

Pokračujeme v příběhu, který zazněl minulou neděli, kde pár učedníků zažilo proměnění Ježíše. Nyní sestupujeme v příběhu dolu z hory, do každodenních starostí. Tady bych začal krátkým obrazem.

Představme si, že se nacházíme uprostřed husté, neprostupné mlhy vysoko v horách. Nevidíme si ani na špičky vlastních bot, natož na cestu před námi. Stojíme na úzké skalní římsce a víme jen jedno: abychom se zachránili, měli bychom **udělat krok** do toho bílého nekonečna. Naše všechny smysly nám křičí, abychom zůstali stát, abychom se křečovitě drželi studeného kamene. Jenže pak zaslechneme klidný, důvěrně známý hlas, který k nám doléhá odněkud z té mlhy: „*Pojďte dál, vím o vás a vedu vás. Ta cesta je bezpečná, stačí mi jen věřit.*“ Ten okamžik, kdy se naše svaly uvolní, my pustíme skálu a zvedneme nohu k prvnímu kroku do neznáma – **to je tlukot srdce – naše rozhodnutí, naše víra**. Není to naše teoretická vědomost, že hory existují. Je to ta šilená, osvobozující **odvaha udělat krok** do prázdna, protože důvěřujeme Tomu, kdo nás volá.

Sestry a bratři, když se každou neděli v lavicích společně nadechneme modlíme se „*Otčenáš, který si v nebesích,*“ nebo u VP vyznáme: „*Věřím v Boha*“, často nám to zní jen jako bezpečné a suché konstatování faktů. Jako bychom jen potvrzovali, že venku prší nebo že je zrovna neděle. Jenže co se v nás v tu chvíli skutečně odehrává? Je to jen naše **intelektuální razítko** na existenci jakési vzdálené vyšší bytosti?

Tady totiž často narážíme na kámen úrazu. Člověk si často pletete víru s informovaností. Ale věřit v Boha není totéž jako uznat, že v Austrálii skáčou klokani. Skutečná víra v biblickém slova smyslu nemá nic společného s drčením dogmat v hlavě. Je to především **naše životní orientace na budoucnost**. Je to postoj nás všech, kteří se nepřestáváme dívat vpřed a odmítáme se nechat zabetonovat v tom, co je teď. Je to spíše tep našeho srdce než výkon našeho mozku.

Kdybychom říkali: „*Uznáváme existenci Boha, Otce všemohoucího*“, bylo by to sice logicky v pořádku, ale v podstatě by to pro nás bylo **mrtvé a bez chuti**. Bůh přece pro nás není položka v encyklopedii ani historická postava v muzeu. **Víra je živoucí, pulzující předivo vztahu**. Je to neviditelné, ale neuvěřitelně pevné lano mezi námi a nebem. Na jednom konci jsme my – se svými unavenými zády, se svými pochybnostmi o sobě samých a o tom, jestli to všechno má smysl – a na druhém konci je On. Víra je to, co se děje mezi námi. Je to **chvění toho lana**. Je to naše společná vášeň nespokojit se s tím, že svět je jen šedivý a beznadějný.

Dnešní evangelium nás bere k příběhu, který nás může vyrušit z našeho klidu. Otec přivádí syna, kterým cloumají hrozná křeče. Vidíme chlapce, který se svíjí v prachu, má pěnu u úst, skřípe zuby. Je to obraz naprosté, syrové lidské bídy. A do toho všeho tam stojí učedníci a hádají se se zákoníky. Chlapec trpí a oni se prou o teorii, o pravidla, o to, kdo má pravdu. Proč ho neuzdravili? Protože si možná mysleli, že víra je technika. Že nám stačí odříkat ta správná kouzelná slova a „*ono to zafunguje*“.

Ježíšův povzdech: „*Pokolení nevěřící, jak dlouho vás mám ještě snášet?*“ není výrazem vzteku, ale hlubokého smutku nad naší lhostejností. On nás nepřišel naučit zakládat diskusní kroužky. Přišel nás naučit **vsadit všechno na dětskou důvěru k Dárci života**. Naše víra není majetek, který držíme v kapse. **Je to cesta**. Znamená to nechat Boha, aby On byl Bohem – tedy dovolit mu vstoupit právě tam, kde jsme v koncích. Učedníci selhali, protože se snažili o zázrak „*ze svých zásob*“, bez živého napojení na Ježíše. Chtěli to tehdy zvládnout sami svou metodou. Jak snadno se nám víra vytrácí tam, kde o ní začneme příliš mluvit a málo ji **žijeme**. Celý ten spor učedníků je vlastně taková naše „*náboženská schůze*“, zatímco kousek dál v prachu leží nešťastný člověk. Naše víra se prostě ztrácí tam, kde zapomeneme na prosté, tiché setkání s Kristem. „*Všechno je možné tomu, kdo věří,*“ říká Ježíš. A ten utrápený otec odpovídá větou, která je nám všem nesmírně blízká: „**Věřím, pomoz mé nedověře!**“

Sestry a bratři, věřit pro nás teda neznamená nemít pochybnosti. Naopak! **Pochybovat může jen ten, kdo skutečně hledá**. Komu je to jedno, ten nemá o čem pochybovat. Naše víra je neustálý vnitřní zápas, balancování na laně nad propastí. Není to diplom na zdi. Je to naše každodenní „*ano*“ Boží lásce, i když se nám zrovna nedaří. Právě v tom spočívá to, že naše víra se nedívá do zpětného zrcátka. My lidé hrozně rádi vzpomínáme na „*staré dobré časy*“. Ale naše víra se neděje v muzeu. Děje se dnes, když vidíme zprávy o válkách, nebo když nevíme, jak zaplatíme nájem. Naše víra se v tu chvíli ptá: „**Pane, věříš Ty v nás? Máš pro nás i v tomhle dobré zítřky?**“ Věřit pro nás znamená počítat s Božími možnostmi i tam, kde nám došla fantazie.

Když se učedníci ptali, proč oni neuspěli, Ježíš jim řekl: „*Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou a postem.*“ Půst tady pro nás není o jídle. Je to především **náš půst od vlastní důležitosti**. Je to okamžik, kdy

přestaneme Bohu radit a přestaneme si myslet, že jsme to my, kdo zachraňuje svět. **Naše modlitba a půst jsou vyjádřením naší bezbrannosti.** Je to ten krok do mlhy.

Učedníci možná příliš spoléhali na svou rutinu. Ale naše víra není síla naší vůle. Je to prostor, který uvolníme Bohu, aby mohl jednat On sám. Víra je naše přiznání, že my sami tu moc nemáme – ta moc patří Jemu a my ji s bázní přijímáme.

Tento příběh pro nás dnes znamená jednu zásadní věc: **Naše víra není pocit.** Nemusíme se cítit „povznesení“, abychom věřili. Víra je pro nás **rozhodnutí.** Znamená to, že i když se cítíme jako ten otec v úzkosti, stále se obracíme k Bohu.

Jak to můžeme v životě praktikovat?

- **Přestaňme hrát divadlo:** Před Bohem nemusíme mít stoprocentní víru. Můžeme mu klidně všichni říct: „Pane, dneska ti vůbec nerozumíme. Pomoz naší nedověře.“ Tato naše upřímnost je začátkem skutečného vztahu.
- **Náš půst od kontroly:** Zkusme se v jedné věci, která nás trápí, „pustit skály“. Přestaňme ji křečovitě řešit jen vlastní silou a řekněme: „Bože, tuhle situaci ti odevzdáváme.“
- **Dívejte se dopředu:** Naše víra je to, co Bůh v nás tvoří teď. I v troskách našich životů Bůh stále tvoří něco nového.

Sestry a bratři, věřit v Boha pro nás znamená vědět, že i **Bůh věří v nás.** On v nás neztratil naději. Důvěruje nám, že nakonec najdeme odvahu vykročit do té mlhy a nechat se jím vést. Až se dnes vrátíme domů, zkusme se na chvíli jen tak ztišit. Neřešme poučky. Jen vnímejte to lano. **Naše víra je odvaha věřit v dobrou budoucnost i tehdy, když se kolem nás stmívá.** Protože víme, čí hlas nás volá – a ten hlas je plný lásky. Amen.

Modlitba

Pane Bože, náš Otče, přicházíme před Tebe se svou vírou i se svou nedověrou, se svou odvahou i se svými strachy. Přiznáváme Ti, že se často křečovitě držíme svých jistot a bojíme se udělat ten krok do mlhy, ke kterému nás voláš. Odpuť nám, když se snažíme všechno zvládnout jen svou vlastní silou a technikou. Pomoz nám uvolnit prostor ve svých srdcích. Děkujeme Ti, že v nás věříš víc, než my věříme v Tebe. Amen

Píseň: EZ 169 - Jak rozkošné a milé, když bratři s druhem druh

Večeře Páně

Vyznání vin

Pane, přicházíš k nám v pokoře a s odpuštěním. Dáváš nám novou naději a dáváš jí bez rozdílu. Ukazuješ nám jiný pohled na člověka než ten, který jsme si vytvořili. Dnes ti předkládáme naše pokřivené pohledy a narušené vztahy. V tichosti srdcí prosíme o odpuštění za svá provinění.

1) Před Tebou, Bože, vyznáváme svoje hříchy a prosíme o tvou milost, která nás zachraňuje a očišťuje.

*Jestli se chcete svobodně připojit k tomuto vyznání – vyznejte to hlasitým: **Vyznávám***

2) Před Tebe, Bože předstupujeme s vírou ve tvého Syna Ježíše Krista, který za nás trpěl, zemřel a pro nás také byl vzkříšen. Víra je pro nás darem, který přijímáme s radostí.

*Jestli se chcete svobodně připojit k tomuto vyznání – vyznejte to hlasitým: **Věřím***

3) Bůh v Kristu odpouští a slitovává se i nad námi, a tak toužíme i my odkládat všechn hněv i výčitky a nabízet odpouštět těm, kdo nám ublížili.

*Jestli se chcete svobodně připojit k tomuto vyznání – vyznejte to hlasitým: **Odpouštím s pomoci Boží***

Slovo milosti (1. Janův 1, 8-9)

Přijměte do svých srdcí slovo milosti:

A. 8 Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.

9 Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.

B. Pozdrav pokoje: na znamení pokoje a odpuštění se navzájem mezi sebou pozdravte: „**Pokoj tobě.**“

C. Apoštolské vyznání víry: Věřím v Boha Otce...

Apoštolské vyznání víry

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

Slova ustanovení (1Kor 11, 23-26)

23 Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, **vzal chléb**,

24 vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“

25 Stejně vzal po večeři i **kalich** a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“

26 Kdykoli tedy jíte tento **chléb a pijete tento kalich**, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Epikléze (modlitba)

Pane, dáváš nám radost, a my toužíme se radovat s Tebou.

Pane, dáváš nám naději, a my toužíme naději prožívat.

Pane, dáváš nám víru, a my věříme v moc tvého Slova.

Pane, dáváš nám lásku, která přemáhá i smrt. Za to vše děkujeme. Amen

Pozvání

Ke stolu Kristovu jsou zváni všichni bez rozdílu církevní příslušnosti. Kdo chcete, přijměte jeho pozvání, ať přicházíte odkudkoli. Přijměte Kristovo (ne moje) pozvání do blízkosti jeho lásky a odpuštění, jeho pravdy a milosrdenství.

Píseň během vysluhování – EZ 620 – Moc předivná nás tiše obestírá, EZ 691 – Ubi caritas

- Vezměte a jezte to jest tělo mé, které se za vás vydává.

- Vezměte a pijte to jest kalich mé krve, která se prolévá za vás na odpuštění hříchů.

Propouštění (1. Janův 5, 11-12)

11 A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.

12 Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. „**Jděte v pokoji**“

Děkováná modlitba

Děkujeme Pane, že jsi naší posilou. Děkujeme, že utvrzuješ naši víru. Děkujeme za bratři a sestry, které jsi nám dal. Do tvých rukou poroučíme i všechny, kteří dnes tu s námi nemohli být. Amen

Píseň: EZ 755 – Není lepší na tom světě nežli Boha ctíti

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Společně odpovídejme na slova modlitby: „**Pane vyslyš nás**“

- Pane, z hloubi srdce ti děkujeme za tvé přátelství. Vedeš nás k tomu, abychom i my vždycky uvažovali a jednali jako tvoji přátelé. Dej, aby se to projevilo ve vztahu k tobě i ke všem našim bližním. A tak společně prosíme: „**Pane vyslyš nás**“
- Myslíme na své lidské svazky. Prosíme za lidi, které máme kolem sebe, za lidi blízké i vzdálené. Veď nás, k nim ať nalezneme správný vztah, tak abychom byli jedni druhých pomocí, oporou i povzbuzením. A tak společně prosíme: „**Pane vyslyš nás**“
- Myslíme i na svazky v rodinách, v úzkém přátelství. Je nám v nich dobře, ale kolikrát je vším možným pokazíme. Dej, abychom uměli správně řešit i všechny ty různé a často i obtížné situace, které nastávají. A tak společně prosíme: „**Pane vyslyš nás**“
- Prosíme, ať neupadneme do klamné představy, že nejdůležitější je mít úspěch a moc, ale ať jsi Ty Bože, našim jediným vzorem. A tak společně prosíme: „**Pane vyslyš nás**“
- Prosíme, také za vyhocené mezinárodní vztahy a nepokoje, vnášej do těchto situací porozumění a tolerance. Přinášej mír a pokoj. A tak společně prosíme: „**Pane vyslyš nás**“
- Všechny tyto prosby, i ty, které zůstávají skryté v hloubi našich srdcí, Ti odevzdáváme skrze Tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Posláni (Jd 1, 2-3)

2 Milosrdenství, pokoj a láska ať se vám rozhojní!

3 Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu.

Požehnání

Ať vás Bůh obdaří radostí srdce těch, které milujete a máte je při sobě.

Ať vás Bůh požehná v každé hodině radosti i utrpení, které prožíváte.

Ať ve vás Bůh přebývá a jeho blízkosti vám přináší pokoj. Amen

Píseň: EZ 408 - Král věčný nás požehnej požehnáním svatým